

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich odwołań wnoszące odwołanie podnoszą sześć zarzutów.

W pierwszej kolejności wnoszące odwołanie uważają, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie ustosunkował się do części zarzutu opartego na naruszeniu przez Komisję spoczywającego na niej obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE, odnoszącej się do wskazówki, która wynika z zobowiązań zaciągniętych przez władze francuskie i która świadczy o poważnych trudnościach napotkanych przez Komisję, na podstawie których Komisja była zobowiązana wszcząć takie formalne postępowanie wyjaśniające.

W drugiej kolejności czynią one zarzut Sądowi, że naruszył prawo przy obliczaniu czasu trwania postępowania w zakresie wstępnego dochodzenia przeprowadzonego przez Komisję. Z jednej strony uważają one, że zgłoszenie dokonane przez Francję nie mogło zostać uznane za kompletne w wymaganym terminie i w związku z tym nie powinno być zostać wzięte pod uwagę. Z drugiej strony stoją one na stanowisku, że Sąd naruszył prawo, uznając żądanie przedstawienia „ewentualnych” uwag skierowane przez Komisję do władz francuskich jako żądanie udzielenia dodatkowych informacji w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾.

W trzeciej kolejności wnoszące odwołanie powołują się na bezwzględną przeszkodę procesową w związku z naruszeniem prawa przez Sąd, ponieważ nie stwierdził on z urzędu, iż Komisja nie mogła uznać spornej pomocy za zgodną z traktatem, gdyż zgłoszenie tej pomocy powinno być zostać uznane za wycofane na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Jako że władze francuskie nie odpowiedziały bowiem w odpowiednich terminach na żądania udzielenia dodatkowych informacji, sporne zgłoszenie powinno być zostać wycofane na podstawie art. 5 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia. W konsekwencji zdaniem wnoszących odwołanie Komisja nie była uprawniona do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zgłoszonego środka, co Sąd powinien był stwierdzić z urzędu w zaskarżonym orzeczeniu.

W czwartej kolejności podnoszą one, że Sąd naruszył prawo przy ocenie zawodności rynku. Owo naruszenie prawa wynika z faktu, że Sąd zastosował test powszechności zamiast testu zawodności rynku wynikającego z orzecznictwa w wyroku w sprawie *Olsen*, który to test polega na sprawdzeniu, czy konkurenci świadczą usługę analogiczną, a nie usługę powszechną.

W piątej kolejności wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo w ramach zastosowania w czasie przepisów prawa Unii Europejskiej do celów oceny zawodności rynku. Naruszenie prawa wynika z jednej strony ze zbadania zawodności rynku ograniczonej do danych odnoszących się do lat 2004 i 2005, zaś z drugiej strony z braku perspektywnej analizy rynku, aby sprawdzić, czy występowanie zawodności rynku jest udowodnione dla całego okresu powierzenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym.

Wreszcie wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi szereg sprzeczności w uzasadnieniu wyroku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-373/10, T-374/10, T-382/10 i T-402/10 Villeroy & Boch AG i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 29 listopada 2013 r. przez Villeroy & Boch AG

(Sprawa C-625/13 P)

(2014/C 39/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Villeroy & Boch AG (przedstawiciele: M. Klusmann, Rechtsanwalt, S. Thomas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-373/10, T-374/10, T-382/10 i T-402/10 w całości w zakresie, w jakim oddala skargę w odniesieniu do skarżącej;
- Posiłkowo — uchylenie art. 1 decyzji C(2010) 4185 wersja ostateczna wydanej przez pozwaną w dniu 23 czerwca 2010 r. w postaci wynikającej z zaskarżonego wyroku w części, która dotyczy skarżącej;
- Posiłkowo — odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 zaskarżonej decyzji pozwanej z dnia 23 czerwca 2010 r.;
- W dalszej kolejności — skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty od pierwszego do szóstego dotyczą naruszeń prawa przez Sąd popełnionych w związku z oceną dowodów. Przykładowo Sąd uznał dowody dotyczące rzekomego naruszenia we Francji za wystarczające do skazania skarżącej, podczas gdy ta sama kwestia dowodowa w równoległych postępowaniach⁽¹⁾ została oceniona dokładnie w sposób przeciwny. Narusza zasadę in dubio pro reo i zasady logiki, gdyż oceny tej nie można dokonywać z różnym wynikiem na niekorzyść skarżącej.

W zarzucie drugim podnosi się, że Sąd przypisał skarżącej jako wytwórcy ceramiki sanitarnej naruszenia podmiotów niebędących konkurentami (producentów armatury) we Włoszech, chociaż skarżąca nawet nie była obecna na ich rzekomo niezgodnych z prawem kartelowym spotkaniach. Jednocześnie Sąd orzekł w odniesieniu do konkurentów skarżącej w równoległych wyrokach⁽²⁾ i w tej samej kwestii, że zachowanie niezgodne z prawem konkurencji wśród podmiotów niebędących konkurentami nie ma miejsca nawet wtedy, gdy ci byli obecni przy rzekomych naruszeniach producentów armatury. Również w tym zakresie występuje w wyroku obok rażąco dyskryminującego nierównego traktowania na niekorzyść skarżącej naruszenie zasady in dubio pro reo i zasad logiki. Jeżeli bowiem dwie różne oceny tego samego stanu faktycznego są możliwe z perspektywy Sądu, wtedy można przyjąć w przepisach sankcjonujących tylko alternatywę mniej dotkliwą dla adresata sankcji, a nie — tak jak tutaj — wariant niekorzystny.

Zarzut trzeci dotyczy niezgodności z prawem rozstrzygnięcia deklaratoryjnego odnoszącego się do okoliczności przedawnionych odnośnie do naruszenia w Niderlandach oraz braku zgodności ustaleń Sądu w uzasadnieniu w stosunku do sentencji. Sentencja idzie dalej niż ustalenia faktyczne Sądu w uzasadnieniu, co stanowi rażący brak w uzasadnieniu wyroku, którego sentencja nie jest tym samym poparta uzasadnieniem. Narusza to art. 101 TFUE i art. 81 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzut czwarty dotyczy zasadniczo nieuwzględnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia dotyczącego Belgii, na które Sąd sam zwrócił uwagę na rozprawie.

W zarzucie piątym podnoszone są zastrzeżenia odnośnie do ustaleń w sprawie naruszenia w Niemczech. Krytykowane jest nieuwzględnienie względnie przeinaczenie argumentacji skarżącej oraz brak podstawy prawnej dla różnych ustaleń odnośnie do rzekomo niedopuszczalnej wymiany informacji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE.

Zarzut szósty dotyczy naruszeń prawa odnośnie ocen Sądu dotyczących Austrii.

Zarzut siódmy dotyczy przypisania, w drodze dedukcji, naruszeń innych przedsiębiorstw prawnie niezależnych od skarżącej jako naruszenia zasady zawinienia.

Zarzut ósmy dotyczy prawnego powiązania faktycznie, jak i prawnie niezwiązanego zachowania w rzekomo jednolite i złożone ciągłe naruszenie (single, complex and continuous infringement — SCCI), którego zdaniem skarżącej nie należało dokonywać ze względów prawnych już z powodu braku komplementarności ocenianych razem zachowań. Konstrukcja prawna SCCI w zastosowanym tu sposobie narusza zasadę rzetelnego postępowania.

Zarzut dziewiąty dotyczy braku uprawnienia do zasądzenia solidarnej odpowiedzialności za grzywnę w koncernie przy braku bezpośredniego udziału w czynnie jako naruszenia zasady określoności ustawowej i zasady odpowiedzialności indywidualnej.

W zarzucie dziesiątym skarżąca krytykuje błędną pod względem prawnym „pobieżną kontrolę” („light review”) Sądu, który nie wypełnił wystarczająco swojego obowiązku kontroli i w ten sposób obszedł zapisaną w prawie wspólnotowym gwarancję ochrony sądowej.

W końcu w zarzucie 11 podnoszone jest, że utrzymana w mocy grzywna jest w każdym razie nieproporcjonalna. Mianowicie w świetle obciążających ustaleń faktycznych uchylonych już w wyroku i dalszych ustaleń, które z powodu prawnych braków uzasadnienia podlegających uchyleniu, niezmienny wymiar maksymalnej kary ustawowej w wysokości 10 % obrotów koncernu, orzeczony przez Sąd, nie można uznać za proporcjonalny a tym samym dopuszczalny. Ponieważ większość ustaleń faktycznych przyjętych dla uzasadnienia naruszenia nie ma oparcia, to w obliczu rażących braków związku przyczynowego i dowodów oraz braku zależności umożliwiających przypisanie naruszenia, nie może występować SCCI, które obejmowało 6 krajów i 3 grupy produktów przez 10 lat, lecz co najwyżej punktowe lokalne naruszenia, które w żaden sposób nie uzasadniają wymierzonego tu poziomu kary. Podlegający tu rozpoznaniu stan faktyczny jest daleki od poważnego czy wręcz bardzo poważnego, czego Sąd nie uwzględnił, rażąco naruszając podlegające wykładni kryteria oceny.

⁽¹⁾ Wyrok Sądu z dnia 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-379/10 i T-381/10 Keramag Keramische Werke AG i in. przeciwko Komisji.

⁽²⁾ Wyroki Sądu z dnia 16 września 2013 r.: w sprawach połączonych T-379/10 i T-381/10 Keramag Keramische Werke AG i in. przeciwko Komisji oraz w sprawie T-380/10 Wabco Europe i in. przeciwko Komisji.